

til, og i disse opgangstider på det økonomiske område kan man så glæde sig over, at Folketinget tidligere turde være ambitiøst på fremtidens vegne, og tak for det, for i dag var »Energi 2000« næppe blevet vedtaget med så mange stemmer, som den blev på daværende tidspunkt!

Jeg skal dog ikke undlade at sige tak til fru Eva Møller, som klart tilkendegav, at Det Konservative Folkeparti står bag »Energi 2000«.

Danmark er et af verdens rigeste lande, og vi bliver stadig rigere. F.eks. kan jeg nævne, at realindkomsten i 1998 vil stige med mellem 3 og 4 pct., og at vi samtidig kan glæde os over, at vi er et af de tre lande, som opfylder kravene med hensyn til ØMU'en, at der er overskud på betalingsbalancen, og at inflationen ikke overstiger 2 pct. Med andre ord har den danske konkurrenceevne og den danske økonomi det godt.

I den situation er det selvfølgelig vigtigt at tage stilling til et helt afgørende spørgsmål: Hvad skal rigdommen bruges til? Hvad skal den økonomiske vækst bidrage til? Hvilket liv, hvilket samfund og hvilken udvikling?

For Det Radikale Venstre er der ikke så meget tvivl: Rigdommen skal bruges til at afbetale både den økonomiske og den økologiske gæld, og samtidig skal vi bruge vores overskud til at få drejet den økonomiske udvikling i en sådan retning, at den holder sig inden for det økologiske råderum.

I stedet for en stor forbrugsfest for de få er det Det Radikale Venstres opfattelse at rigdommen og overskuddet skal bruges til at finde solidariske løsninger på de udfordringer, som vor generation konfronteres med, og for energiområdets vedkommende trænger mindst tre problemer sig på:

For det første fordelingsproblemet mellem u- og ilande: 85 pct. af verdens ressourcer bruges af 20 pct. af verdens befolkning, og hvis menneskene i tredjeverdenslandene skal have blot nogenlunde mulighed for at opnå en ordentlig levestandard, er det altså nødvendigt, at vi, som bebod den vestlige halvkugle, nedsætter vores energiforbrug.

For det andet tvinger hensynet til vore børn og børnebørn os til at begrænse vores forbrug, så der også er ressourcer til dem.

For det tredje tvinger drivhusproblemet ikke mindst den rige del af verden til at nedsætte forbruget af fossile brændsler.

Og endelig kunne man for det fjerde nævne de afledede miljøeffekter, som er forbundet med energiproduktionen og energiforbruget. Her

tænker jeg bl.a. på luftforureningen i byerne, som i dag udgør en væsentlig sundhedsrisiko.

Hvad angår det første problem, fordelingsproblemet mellem i- og ulande, finder vi det afgørende at yde vores bidrag til tredjeverdenslandene ved bl.a. at fastholde udviklingstakten i ulandsbistanden og i miljøforbedrings- og katastrofrehjælpsrammen.

Og gennem udviklingsbistanden har Danmark mulighed for at hjælpe ikke blot tredjeverdenslandene, men også de østeuropæiske lande med at hoppe nogle af de mest energislugende og forurenende trin i den industrielle udvikling over, og samtidig får Danmark mulighed for at stille den teknologi til rådighed for andre, som en aktiv national energi- og miljøpolitik har været med til at udvikle. For havde der ikke været en fremsynet dansk energi- og miljøpolitik, var det nok begrænset, hvad Danmark havde kunnet byde på med hensyn til eksempelvis løsninger af CO₂-problemer i Østeuropa.

Lad mig med det samme understrege, at det jo ikke kun er gennem udviklingsbistanden, Danmark hjælper andre lande med at finde nye veje til fremskaffelse af bæredygtig energi. Mange af vore energiløsninger, f.eks. vindmøllerne, klarer sig faktisk fint på rent kommercielle vilkår. Men vi havde ikke fået udviklet vindmøllerne, hvis vi ikke havde haft en aktiv og indrømmet – dyr dansk energipolitik.

For det andet fordelingsproblemet mellem nutidens og fremtidens generationer:

For øjeblikket opfører vi os, som om vi er den sidste generation, og spiser løs af spisekammeret uden at sørge tilstrækkeligt for at fylde det op, og dette problem er først og fremmest af kulturel karakter, idet vi lever i en kultur, hvor vi gradvis er blevet vænnet af med at tænke på os selv som en del af en større helhed, der rækker ud over os selv. Med høvding Seattles ord: Vi har glemt, at vi låner Jorden af vore børn.

Spørgsmålet er så: Hvordan får vi etableret det nødvendige værdi- og holdningsskifte, der kan fungere som løftestang for en større solidaritet over for fremtidens generationer? Hvordan bliver vi bedre til at tænke i »vi« og i »fremtid« i stedet for at tænke i »jeg« og i »her og nu«?

Velfærdssamfundets største problem er vel netop dets kortsynethed, for takket være vores rigdom og vores evne til at omfordele denne rigdom gennem forskellige institutioner og apparater er vi kommet til at tage det for givet, at der er nok til alle, og at der nok skal blive sørget for alle. Vi tager det således også for givet, at